

Lavin

– HİÇ KİMSE · 27 Ağustos 2016

Ne bir Lavin'im ne de bir Kaan . Ama herşey bırakıp gittiğin o günde asılı kaldı hâlâ. Bir kelime ile gelmiştin ama susarak gittin. Susarken gittiğini sandın ama en çok kalandın . Evet bir yaram var senden sonra her gün kanayan fakat vücudumda değil kalbimde ,beynimde . Her yara acıyla kanar ama kabuk bağlayan yaranın acısı acıların küp katıdır belki de üslû sayıların en büyüğü .Gelirken habersiz ...bir kelime ile gelmiştin ama giderken o bir kelimeyi esirgeyerek, bir "hoşçakal"ı bile bana çok görerek gittin arkana bile bakmadan , geride ne bıraktın bilmeden .Sende haklıydın kendince baksaydın geriye gidemezdin.Gidişini kendi yarayla sardım ama becerememişim her yıkılışında yine yeniden anladım "Bazı yaralar sardıkça kanarmış" benimki sarmaya çalıştıkça kanadı farkındaydım. Hiçbirinde ne sana kırıldım ne de gücendim,sana hiç ihanet etmedim sen yokken gözlerimle bile hâlâ da etmiyorum , ama sen gidişinle en büyük ihaneti bana değil kendine ettin .Herkes birgün kendini yakarmış beni yakan senmişsin, ama küllerim bana sen gibi ihanet etmemiş, gurur ve inat gidişinden arta kalan tek mirasım , unutmadan bir de sağol senden kaçışımın hatırası olan dostlarım için. Her defasında affetmeyeceğimi asla affedemeyeceğimi kendime yineledim ve bununla ayakta kalmayı başardım. Sana ve çevreme , çevrene karşı başım hep dikti asla eğmedim çünkü senden başka hatam yoktu sen bilmedin . Bende kaybedip te bulamadığın neydi çok merak ettim fakat onca aramalara rağmen bulamadım. Sonra sonra farkettimki sen bende birşey kaybetmemişsin sen kendini kendi çıkmazında kaybetmiş bulmak için başkasını seçmişsin. Hakını asla yiyemem seni affettimde diyemedim hiçbir zaman ama artık kırgın değilim, affetmeye çabalıyorum . Çünkü gelişinle değil gidişinle öğrendim hayatımın değerini iyi ki gittin . Sen gitmeseydin belki ben hep sende kör kalacaktım. Özlüyor muyum acaba diyorum kendime bazen, sonra cevabım çok gecikmiyor evet özlüyorum ama seni değil kendimi . Yaram hâlâ ilk günkü gibi, dokunan olmasa da kanamaya hazır arada bir kanıyorda ama kendi değerimi basınca acıtmıyor . Ben seni unuturken kendimi keşfettim . Senden her vazgeçtim dediğimde sana daha çok bağlandığımı farkettim . Bu farkındalık daha çok iyi geldi yarama. Benim senin gidişinle birlikte kaybolmam aşk değil belkide alışkanlıktı hep bunu sordum kendi kendine ama hâlâ bir cevap bulamadım bu cevabı yitik soruya, sorunun cevabıda en son cümleden sonra senin cebinde kalanmış sonra anladım burada. Her zaman gidilen ve dönülen sokaklardan geçerken yüzün yankılandı sokaklardaki evlerin duvarlarında, yüz yankılanır mı diye sormaya kalkma sakın bana, eğer o yüz bir yaranın öz sahibiyse elbette yankılanır. O sokaktan geçerken eskiden olduğu gibi sanki bir ileriki sokaktan önüme çıkacaksın sandım hep , sen çıkmayınca hangi sokakta olduğumu unuttum o kaldı benimde yanıma . Yağmurun her yağışında sana ağladığını idrak edememiştim , senin kendini kendi bilmezliğiyle yakışına ağlıyormuş meğerse o da. Önceden bu kadar bencilmiydin bilmiyorum ama ben hep sencilmişim, burada yıllar benden yavaş yavaş seni götürürken anladım kolay olmadı. Pencere her yağmur sonrası buğulandığında sesin yazılırdı o buğulu cama , bende seni beklerdim ne çabuk yok ettin bunu da . Doğru ama sen hep unutturdun bir kendini unutmadığın kalırdı belki onu da bende unutturdun ama itiraf edemezdin. Şimdi unutmak için çabalarken unutmak istenileni değil unutulmaması gerekli olan herşeyi unutan benim . Yıllar sonra belki

acı diner demiştim kendimi avutmuşum . Bir ara kabuk bağladı ama sen yoktun ondandır demiştim , doğru da tahmin etmişim yine her zamanki gibi , sen dönünce ne oldu seni unuttuğumu farkettim ama çok sürmedi hline acıyarak yeniden reklendin kabuk bağlayan yaraya mikrop misali . Ant içtim seni senden olmayan bir sevinçle kemale erdireceğim biliyorum , sözüne sadık bir insanım senin tam aksine . Sen verdiğin sözleri tutmayı pek sevmezdin hâlâ öylesin, insan kendine verdiği sözü tutamıyorsa gerisi zaten hayal . Bak yine kar yağıyor, derler zaten hep derler "Kar taneleri ne güzel anlatıyor. Birbirine zarar vermeden de yol almanın mümkün olduğunu." diye Mevlana , ama sen yine anlamadın ya da anlamak istemedin önce bana zarar verdin kendin için sonra kendine zarar verdin başkası için. zerinden ben gibi bir asır geçince anlayacaksın herşeyi o zaman çok geç olacak , tıpkı her zaman geç kaldığın gibi kendine de geç kalacaksın . Gidişin bir sonbahardı , asıl olan bahardı ama senin sonundu . Sen susarak giderken ben seni susarak öldürmeyi başardım ve seni susarak gmdm .şimdi senin için yeniden susuyorum, tıpkı Kahraman Tazeoğlu'nun da dediği gibi "kendimi keşfettikçe seni kaybediyorum " ...

(13/01/2015)